

Bemærkninger
ved Statsraad Vogts Udkast
til et Capitler i Criminalloven,
om Ophevelse af Strafstrjeld;
dat. 1te Juli 1829. §§ 151-168.

Capitlet bör formentlig begynde
med en saadan Begrebnelse,
som den der indeholder i det
Kannoverske Udkast, § 91:

"Ingen kan drages til An-
svaar for den Skade, der maas-
ke flyder af, at han udover en
han tilkommende Ret paa
lovlig Maade."

ad § 151. Forslaas konstrueret saaledes:

"Handlinger, som Vogen
af Nødvarer udover, emilke
ke Straffeloven under-
kastede."

ad § 152. Forslaas konstrueret saaledes:

"Nødvarer maas udover med
ethvert ulovligt Angreb, med

hvad Vænge man nægter
er, til Forsvar for Liv,
Lemmer, Frihed, Hyggeskhed
eller Gods, samt saavel for
at beskytte Andre som sig
selv."

Jeg har sat Lemmer for Legeme,
uudlæst Helbred, fordi dette for
meintlig maa være indbefattet
under det evige, og tilføjet
Hyggeskhed, samt udeladt de
Ord: "i blot for Ære", da man
ellers kunde komme i Tvivl
om, hvorvidt Nødværge var
tilladt for at forsvarer et Frø,
entimmet med Angreb, som
hendes Ære ikke kunde andet
end lide under. Maaen der
derimod Hyggeskhed, saa seer
man vel at det ikke er til
Forsvar for ethvert Slags Ære,
Nødværge kan anvendes.

ad 153. Jeg henstiller til nærmere
Overveelse, om Trudsel kan
være nok til at berettige til
Nødværge. Det maatte da vel
kun være saadan Trudsel, som
stuede paa Skædet og ledsage
det med Gebærder, som lade
et øieblikligt Angreb besnykke.

ad § 154. Hermed Indet at bemærkes.

ad § 155. Forslaaets konstrueringes faa-
ledes:

"Under Udøvelsen af en Nød-
aerger, maa intet farligere
Forsvarsmiddel bruges end
den flönne Skade paa Jorden
og Aquileneren, end nødven-
digt er til Fanens Af-
uængseli. Dog tilregnes
det ikke den, som udøver
Nøduerger, om han over-
skænder Grænserne for
samme, dersom det af Om-
stændighederne med Sand-
synlighed kan sluttes, at
han ikke har været i stand
til at handle med nøjagt
Overleg."

Paa denne Maade er § 156 ind-
draget i og forenet med § 155.

Det synes mig nødvendigt, at
det gjøres Udøvelsen af en Nøduerger
til Rejst, skues at anmeldes det
Passeerde for Forretningen, hvis
han vil nyde godt af den præ-
sumtio juris at han er bleven
angrebet. Derfor knaer jeg
at en § bør optages i Udka-
stet, lig den 96^e i det Han-

overfor Udskat, dog saa
at den der bestemt. Skulst
bortfalder, da det i mine Tan-
ker er rigtigere som i den
Bayerske Lov § 136 bestemt
at blot Formoedningen falder
hawiimod,

Denne § kunde da lyde saa-
ledes:

"Hvo, som under Udvoeljen
af Vidvaerge har saaned
eller Inoebt en andent, er
pligtig til for at anmeld-
de Handelen for Punnig-
heden, da hawiimodfat
Fald saer Formoedningens
om at have overstenedet
Vidvaerges lovlige Grem-
fer, imod sig."

ad § 157. Ved denne § finder jeg Intet
at bemærke.

ad § 158. Ved denne § har jeg i Grunden
Intet at bemærke, men troer
dog at den der indholdte
Bestemmelse maatte kunne
indlemmes i § 157 under Lit.
C. ved den at tilføie: "eller
beloet med Ansætt af Papere."

ad. §§. 159 og 160. De heri indeholdte
Bestemmelser anfører jeg
for meget farlige, da de
lettelig kunne give Anled-
ning til største Misbrug.
Jeg vilde derfor troet det
maatte være bedst at give
dem i faa almindelige Ud-
tryk som muligt som f. Ex.
"Ei heller ene de Handlinger
Gjenstand for Straf, som
beslattes eller udføres medens
Gjerningsmanden ad en egen
Skjold maatte befinde
sig i en Tilstand, der bet-
nøvet haar Sandferns Brug
og aldeles opbaerer haas
Frihed og hvori haas faale-
des ikke kan være sig Hand-
lingen eller dens Følger be-
vidst."

Hvad in specie de Handlinger
angaaer, som forøves i
Løve, da maatte jaadanne
enten stree af somnambulie,
hvor paa jeg dog ikke veed at
have hørt noget Exempel, eller
af Folk som læse i Song sam-
men, og uden uvilkaarlig
Bewegelse kom til at beska-
dige hin anden. Men et

Saa sjældent Tilfælde hør man
vel ikke berone i en Lov, saa
meget mindre, som jeg befræg-
ter at netop en saadan Bestem-
melse kunde foranledige Til-
fælde som man især maa øns-
ke at forekomme. Videne her
om mundtlig.

Hændinger, hvorved Mø-
dre eller Ammer ligge Børn
skjel i Søgne, kunne vel
ikke her under henføres de
Forbrødelser her formeen-
lig egentlig bestaar i at dage
dem i Sengen til sig.

ad § 161. Herod Indet at bemærke.

ad § 162. Oi sullen.

ad § 163. De Ord: "og uafsnarvendig,"
kunne formuentlig indgaae. Tillige
foreflaues §^{ens} Begjændelse com-
stnucnet faaledes:

"Hvo, som i iioverindelig
Uvidenhed, hvori han ei
selv er Stjæld, foretager en
Hænding, som han anser
for tilladt o. s. v.

ad § 164. Indet at bemærket

ad § 165. Ei heller.

At Ingen kan straffes menes.
end een Gang for en af dens
samme Forbrydelse, er vel
naget som følger af sig selv.
Men skulde ikke herom en
Bestemmelse indføres, lig den,
som findes i det Hannoverske
Udkast § 101 eller i det Prejers
ste Lov § 137.

Rigtigvis er det et vigtigt
Spørgsmaal om en Tiltale, som
af Mangel paa Bevis er ble-
ven frikjendt for en Forbry-
delse, ikke skulde kunne for-
les under Tiltale paa ny for
denne, naar Bevis senere maad-
te fremkomme.

ad §§ 166-167. Disse §§ handle om, hvor-
vidt Straffskyld bør opheves
ved Prescription. Efter næs-
te Overveelse kan jeg ikke
finde andet, end at de bør ud-
gaae af Criminalloven. Vel
kan man sige at godtgjøre
fordan Prescriptions Rigtig-
hed, men at anføres at det ikke

interens sine den offentlige Sikkerhed fjendelig at drage en Forbudelse frem for Lyset, som allerede i lang Tid har ligget i Glæmseløshed; men det forekommer dog usagtelig, at Lovens Kraft og Agtelse for samme lidet mindres derved at Straffen kommer sent end at den ganske udebliver. Naar man ser at en Forbudelse, i hver lange Tid har vist at skjule sin Handling, dog omfiden bliver opdaget og man lide den lovbestemte Straf, saa bestynder sig dog dette Overbevisningen om at man ikke skal undgaa Retfærdighedens Straffende Arm, og Straffelovens Virke som her bliver fældes ved Straffen befandret. Derimod fornemmer det Agtesens for Lovene, naar de selv give en Forbudelse Haab om Straflosigkeit, hvis man en Tid lang kan skjule sin Forbudelse, og opmuntres herved til en steds væren de Kamp med Justitien for at føre den bag Lyset. Om ogsaa en Forbudelse i en lang Tid efter at Forbudelsen er

begaaet, har fønt et ustraffe-
ligt Liv, saa synes dog deraf
heller ikke at kunne henles
nogen tilstrækkelig Grund til
at fritage ham for Straf.
Visheden om hans ustraffe-
lige Vandel, behøver nemlig
alene paa den Omstændig-
hed, at man ikke ved, han
siden har forbrudt sig; men
da han jo ligesaa vel har kün-
net skjule senere begaaede
Forbrjdelser, som den først
begaaede, saa bliver dog den
Vished meget uvis.

Det forekommer mig
derfor bedst at lade Louen hæ-
ve sin Gang, og lade det an-
komme paa om Kongen i den
lange Tid der er mig gaaet siden
Forbrjdeljens Begaaelse og i
de helvselbragte Brevene for
Forbrjderenens gode Forhold maas-
ke finde nogen Grund til
Benaadning.

Derisod troer jeg at man
i Politiloven maa kunne
antage Praescription for
begangne Overtrædelser i Hen-
seende til hvilke de foran
førte Grunde ikke har
saa meget at betyde.

ad. § 167 De Oind^e forme d'elst Haud-
tingens goaat nengende e Voorren-
dighed, ene mij itke gaurke ty-
delige. Haud der en oufont
om Haud, maa flaar ay fal-
de met Remanteningent ad
§§ 166 - 167. —

Lakkegaden sp. 27 August 1829.

Falsen.